

ADÉU A UN ESTUDIÓS DE LA CULTURA

Manuel Mundó, humanista i savi

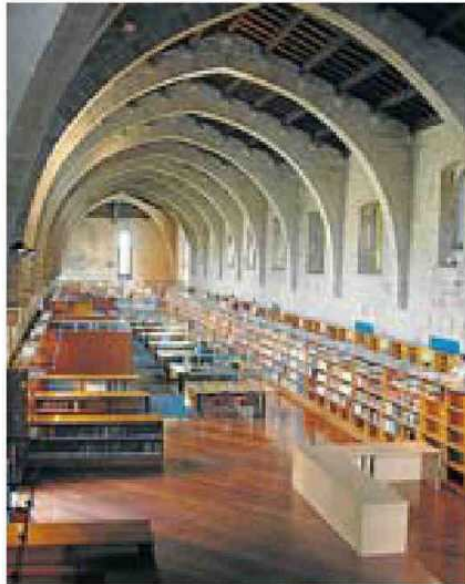
In memoriam

VINYET PANYELLA

EXDIRECTORA DE LA BIBLIOTECA DE CATALUNYA

Manuel Mundó (1923-2012) va ser per formació i per vocació un home savi i humanista. Va formar part de la generació d'intel·lectuals nascuts a la dècada dels 20, els que van viure la infantesa d'una Catalunya lliure i republicana i van passar una adolescència marcada per la guerra i per l'abolició de tot el que havia estat el seu món fins al 1939. Aquell mateix any va ingressar a l'abadia de Montserrat fins al 1967, amb una llarga estada a la Biblioteca Vaticana de Roma. El país i el coneixement practicat fins a una profunda i especialitzada erudició integren la biografia humana i intel·lectual del doctor Mundó, que va morir el 25 de desembre.

La seva va ser una carrera professional desenvolupada en el medi acadèmic, vers el qual sentia un respecte absolut. Catedràtic de paleografia, codicologia i diplomàtica de la Universitat Autònoma, va formar part d'institucions de gran prestigi com l'Institut for Sammenlignende Kulturforskning d'Oslo

Mundó ha forjat l'actual Biblioteca de Catalunya. ARA

(1961), l'Institut d'Estudis Catalans (1971), la Medieval Academy of America (1986), l'Acadèmia de Bones Lletres (1987) i la Société des Antiquaires de France (1986).

Erudit i patriota

El seu perfil correspon al del savi de la civilització europea del segle XX. L'actitud és la de l'humanista estudiós, l'acadèmic compromès amb la difusió de Catalunya en l'alta cultura, i el patriota que des de sempre va tenir present que una de les millors maneres de fer present el nostre país arreu era assolint l'excel·lència en

el propi camp de treball. El doctor Mundó va ser el primer director de la Biblioteca de Catalunya en el moment en què aquesta va deixar de ser moneda de canvi de la Diputació de Barcelona enfront del sistema de lectura pública i va passar a ser regida per un consorci (1987-1993) fins que es va integrar a la Generalitat a partir de la llei de biblioteques del 1993. Mundó es va trobar amb un panorama ben allunyat del que ell volia per a la biblioteca nacional del país i va haver de fer front a tots els problemes heretats d'anys d'inèrcies i de menyspreu institucional.

Quan va arribar-hi, tot estava per fer, i s'hi va dedicar amb convicció i coratge, tant com les possibilitats del moment permetien, sense oblidar la tasca d'erudit. En acabar el mandat els grans temes per a la renovació institucional estaven ja plantejats: rehabilitació de l'edifici, construcció d'un nou dipòsit, entrada a les tecnologies de la informació i la internacionalització institucional. El fet de treballar al seu costat des del 1989 em va brindar l'oportunitat de compartir les seves preocupacions i, avui, la de recordar-lo amb afecte i agraïment com un dels homes que han forjat l'actual biblioteca nacional. —